

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) JUDr. Jarmila Veselá,** správkyně konkurzní podstaty úpadce Českomoravské agrární společnosti, s. r. o. se sídlem Malešická 39, Praha 3, **b) IGI Expert, spol. s. r. o.** se sídlem Výškovická 101, Ostrava - Jih, zastoupený JUDr. Jarmilou Veselou, advokátkou se sídlem Hradecká 3, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 41/2011 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 41/2011 – 23 odmítl žalobu podanou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odbor stavebního (dále jen „magistrát“) ze dne 16. 12. 2010 sp. zn. S-MHMP 775284/2010/OST/Vá, S-MHMP 859459/2010/OST/Vá, kterým nebylo vyhověno žádosti, resp. podnětu, k přijetí opatření podle ust. § 80 zákona č. 500/2004 Sb.,

ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) a ve věci opravy či zrušení potvrzení ze dne 29. 5. 2008, 2. 6. 2008 a 19. 6. 2008 vydaných Úřadem městské části Praha 9. Nepřípustnost žaloby je podle názoru městského soudu založena na dvou důvodech. První důvod spočívá v tom, že opatření vydané podle ust. § 125 zákona č. 83/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) je svým charakterem osvědčením podle ust. § 154 správního řádu a nejedná se tedy o rozhodnutí způsobilé podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. přezkumu ve správním soudnictví. Osvědčení je úředním potvrzením skutečností, které jsou v něm uvedeny a vydává se v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění, neboť o věci není pochybnost nebo prostor a kdy není zapotřebí užít správní uvážení. Jedná se o veřejnou listinu, svědčí mu presumpce správnosti a nelze se proti němu bránit žádným opravným prostředkem, ale důkazem opaku. Městský soud poukázal v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 3 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42 a ze dne 21. 10. 2008 č. j. 8 As 47/2005 - 86. V dané věci absentuje soudem přezkoumatelné správní rozhodnutí, které by měnilo hmotněprávní pozici stěžovatelů, která tu byla před úkonem správního orgánu či situaci, kdy by byla jinak porušena jejich práva nebo procesní postavení. Nejde tedy o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí magistrátu je tak ze soudního přezkumu vyloučeno, neboť jím bylo rozhodováno o aktech, které nejsou rozhodnutími. Z téhož důvodu soud ani nemůže vyslovit nicotnost předmětných opatření. Druhým důvodem, pro který městský soud odmítl žalobu, byla skutečnost, že napadeným usnesením magistrátu bylo pouze sděleno odložení podnětu podaného stěžovateli. Městský soud poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2003, č. j. 5 A 170/2002 - 15 s tím, že se v daném případě jednalo o provedení úkonu, který není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. I z tohoto důvodu nelze usnesení podle ust. § 80 odst. 6 věta druhá správního řádu považovat za zásah práv stěžovatelů. V dané věci proto absentuje soudně přezkoumatelné správní rozhodnutí, které by měnilo hmotněprávní pozici stěžovatelů, které tu byla před úkonem správního orgánu či jinak byla porušena hmotná práva nebo procesní postavení stěžovatelů, a nejde o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nesouhlasu se závěrem městského soudu, který vedl k odmítnutí jejich žaloby. Stěžovatelé tvrdí, že opatření vydaná stavebním úřadem jsou svým obsahem rozhodnutími, kterými bylo rozhodnuto o právech a povinnostech. Městský soud také podle jejich názoru pochybil v tom, že hodnotil jen formální stránku a nezabýval se obsahem opatření a jejich důsledky. Opatřeními byla protiprávně vytvořena stavba sportovního areálu o výměře 6422 m^2, kterou katastrální úřad „povýšil“ na budovu. Ve skutečnosti neexistuje ani sportovní areál ani budova. Forma opatření byla zvolena úmyslně, aby tyto nezákonné akty nebylo možno přezkoumat nadřízeným správním orgánem ani soudem. V daném případě je skutečnost zásadně odlišná od uvedeného. Protože existují zásadní pochyby o existenci sportovního areálu, neměla být opatření vůbec vydána. Stavební úřad neměl odpovídající listinné podklady, neprovedl místní šetření, vydal tři rozporující opatření s obsahem, který překračuje jeho kompetence a sám provedl přezkum svých opatření. Nadřízený správní orgán i přes pochybnosti jeho postup schválil. Ve výsledku tak firma Český holding, a. s. nabyla sportovní areál vydáním předmětných opatření, tj. nezákonným způsobem. Z výše uvedeného vyplývá, že opatření správního orgánu zásadním způsobem změnila hmotněprávní pozici stěžovatelky, když zasáhla do jejího

vlastnického práva. Z těchto důvodu stěžovatelé navrhli zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětnými opatřeními stavební úřad popsal stavbu hřiště, uvedl, co stavba zahrnuje a popsal způsob užívání staveb. Stavební úřad nepotvrdil stav, který by z dostupných podkladů nevycházel, pouze tak činil nadbytečně. Součástí spisu nebyly jiné doklady než ty, na které napadené rozhodnutí odkazovalo. Nelze tedy v souladu s ust. § 125 stavebního zákona stanovit, že by stavby byly určeny k jinému účelu užívání. Předmětnými opatřeními nebyla vytvořena stavba sportovního areálu, protože ten na základě dostupných dokladů o posledním povoleném stavu v daném místě existoval. Součástí spisu nebyly doklady o povolení hřiště, ale lze mít za to, že stavba hřiště je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena pro užívání jako hřiště, a to společně se stavbou č. p. 2340 (klubovna a šatny s kotelnou). Proto lze usoudit, že předmětné stavby tvořily s hřištěm sportovní areál. Z doložených dokladů je zřejmé, že u Obvodního soudu pro Prahu 8 je vedeno řízení o uspořádání poměrů mezi vlastníkem pozemků a staveb. Podle magistrátu z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá závěr, že na místě, kde má údajně být sportovní areál, není žádná stavba. Proto nejsou dány důvody pro zrušení napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané je věci je třeba na prvém místě zdůraznit, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Dále je v dané věci podstatné, že předmětem soudního přezkumu nejsou potvrzení vydaná Úřadem městské části Praha 9 podle ust. § 125 stavebního zákona dne 29. 5. 2008, 2. 6. 2008 a 19. 6. 2008 na žádost firmy Český holding, a. s., ale usnesení Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16. 12. 2010, jímž nebylo vyhověno podnětu stěžovatele b) k přijetí opatření podle ust. § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu.

Ust. § 80 správního řádu stanoví procesní postup při rozhodování o opatření proti nečinnosti správního orgánu. Účastníci řízení nejsou legitimováni k zahájení řízení podle tohoto ustanovení, neboť řízení může být zahájeno pouze z moci úřední. Je tedy pouze na úvaze správního orgánu, zda učiní opatření proti nečinnosti ve smyslu citovaného ustanovení či nikoliv. O skutečnostech, které odůvodňují postup podle citovaného ustanovení se může správní orgán dozvědět z různých zdrojů. Může se jednat o poznatky z vlastní kontrolní činnosti, o upozornění jiného správního orgánu, případně o poznatek z jiných zdrojů, např. z podnětu účastníka řízení.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Napadené správní usnesení však nemá povahu

takového úkonu, neboť tím, že stěžovatel b) nemá právní nárok na to, aby správní orgán učinil opatření proti nečinnosti a tím, že bylo rozhodnuto o nevyhovění podanému podnětu, nedošlo k určení, zrušení či změně práv a povinností stěžovatelů. Proto městský soud důvodně dospěl k závěru, že napadené správní usnesení je ze soudního přezkumu vyloučeno.

Zabýval-li se městský soud také otázkou povahy potvrzení vydaných Úřadem městské části Praha 9, činil tak zcela nadbytečně, protože tato nebyla předmětem přezkumu v dané věci. Jedná se však o jinou vadu řízení před soudem, která neměla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 1. srpna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu